

*Palmgracht?
Nieuwe Braak?
Wetering?
Braeck?*

de pre-stedelijke geschiedenis van de Palmgracht en Driehoekstraat

Wat weten we weinig van het onbegaanbare drasgebied achter de Haarlemmerdijk aan het einde van wat de Wetering genoemd werd. In werkelijkheid was dat het eind van de Kattensloot. Op de kaart van Jacob van Deventer staat de braak ten noord-westen van het Karthuizerklooster afgebeeld. Deze grote poel belette in 1613 het bouwrijp maken en rooien van de noordelijkste punt van de Jordaan. De verschillende namen voor die poel en de daarin uitmondende sloot hebben nog eeuwen stand gehouden als benaming voor de Palmgracht: Braeck, Nieuwe Braak of Wetering.

Hoe de situatie was ontstaan kunnen we aardig reconstrueren maar niet precies hoe die er uit zag. In 1413 of niet lang erna werd de scheisloot tussen Rijnland en Amstelland verbeterd tot de Kostverlorenwetering. Die wetering kreeg een spuisluis in de Hoogendijk

en dat was zeer tegen de zin van de stad Amsterdam. Die zag, vanwege het inundatiegevaar door sabotage van de sluis, in deze sluis een zwak punt in de stadsverdediging en stelde alles in het werk om haar gesloten te krijgen. Uiterlijk 1437 had Amsterdam zijn zin gekregen en was “het opbreken van de sluis” een feit, wat ik als een bevestiging van het weer dichtzetten van de dijk zie.

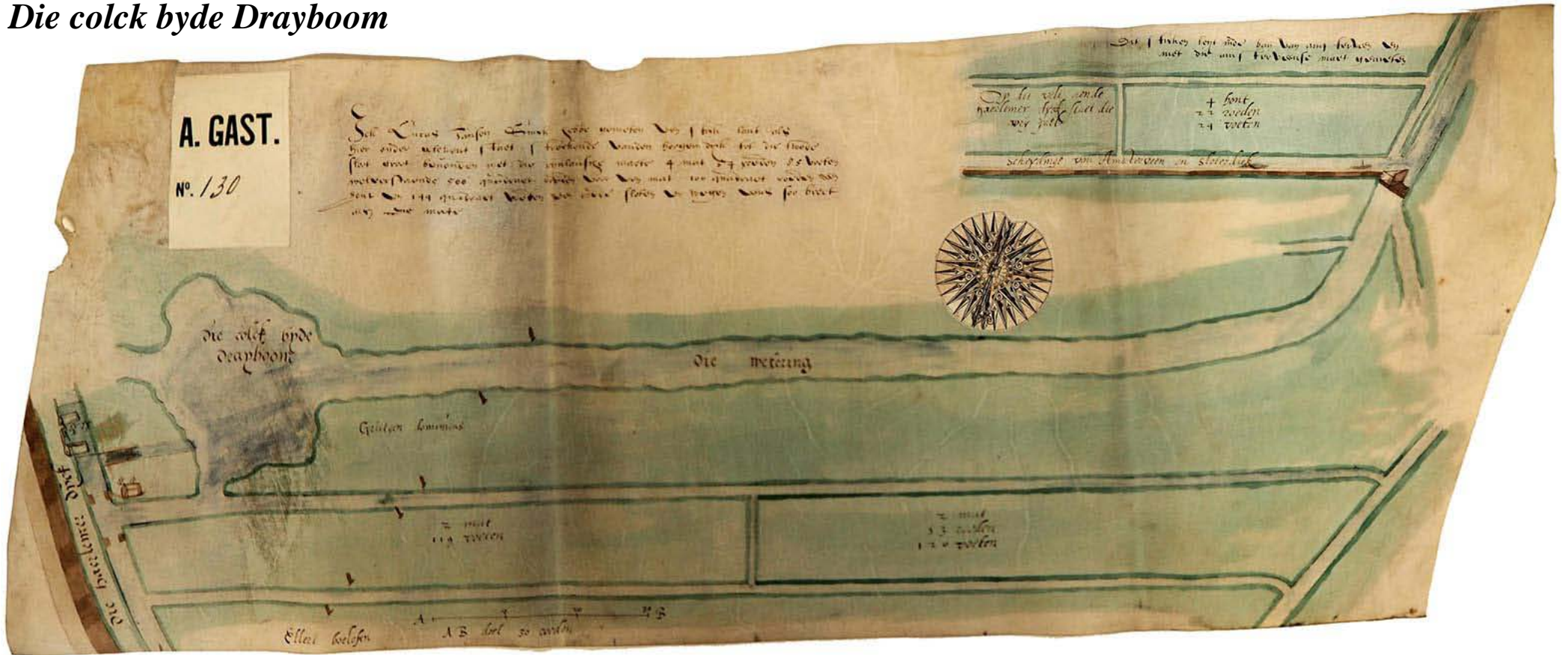
De wetering moest daarna nog wel zijn functie blijven vervullen en werd nu omgeleid via een of enkele der ontginningsloten richting Haarlemmerdijk. Uitwatering moest nu van de Karthuizersluis komen, die gezocht moet worden aan het eind van wat nu de Lindengracht is en die op de kaart van Van Deventer (links) duidelijk aangegeven is doordat de waterloop voorbij de dijk doorloopt tot het IJ. De beperkte uitwateringsmogelijkheden veroorzaakten aan het eind van de sloot een grote poel, onze Braeck. De naam “braek” geeft te denken; is de voorgaande stelling van slechte uitwatering wel juist? Een braek is in ons taalgebruik synoniem aan een wa-

Boven: Pre-stedelijk landschap rond het Karthuizerklooster rond 1600.

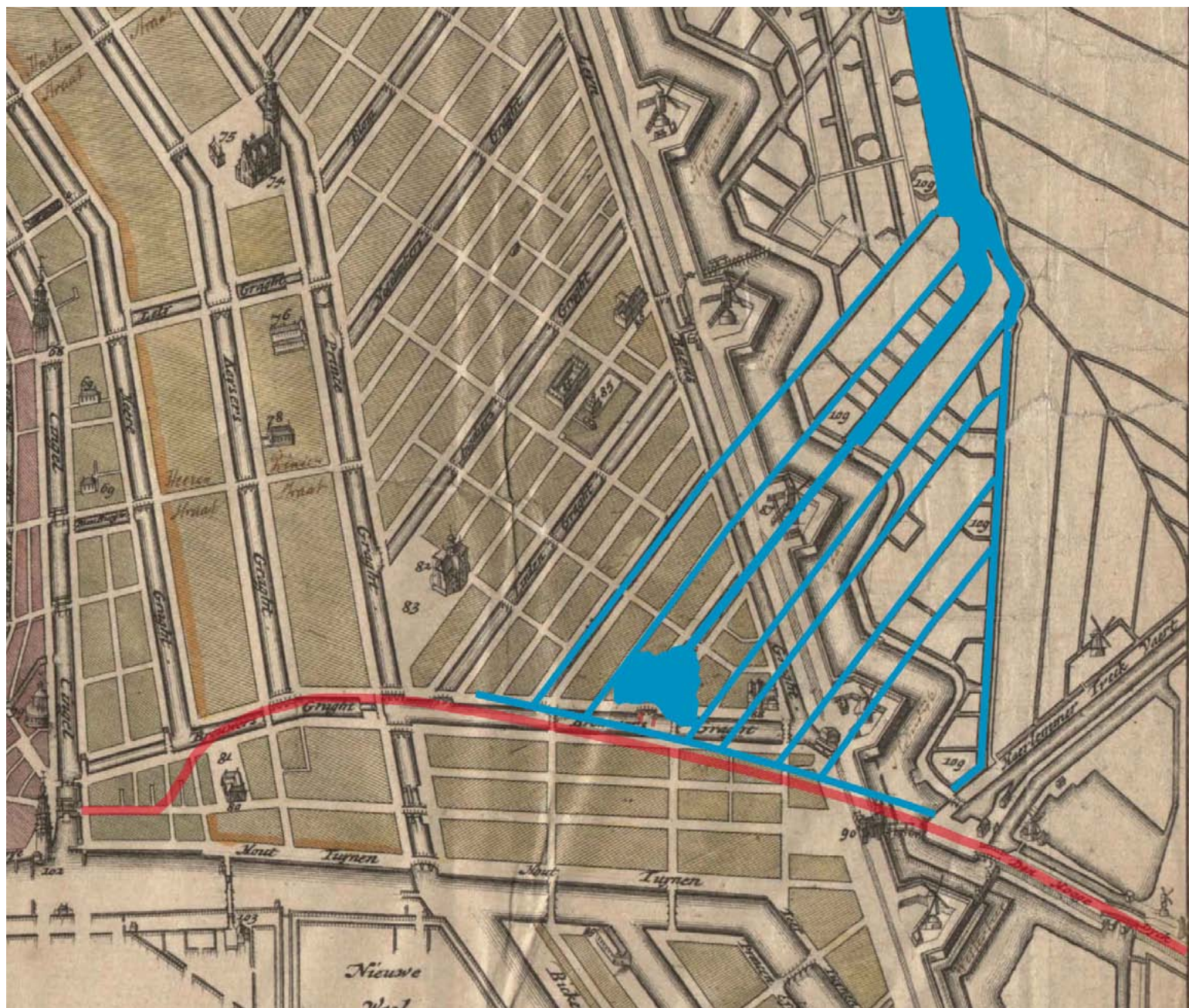
Links: Detail uit de kaart van Amsterdam door Jacob van Deventer in 1560

Die colck byde Drayboom

De bewuste opmetingskaart door Lucas Sinck in opdracht van het Binnengasthuis, gemaakt rond 1600 ter voorbereiding van de Derde Uitleg. De buiten de stad gelegen landerijen die binnengesloten zouden worden werden opgemeten en in kaart gebracht om de vergoeding te kunnen vaststellen die het stadsbestuur van Amsterdam zou moeten betalen. Links onder is de oude Haarlemmerdijk met de li-mietpaal en die Colck opde Drayboom. 'Die Wetering' staat voor de Kattensloot en de latere Palmgracht. De dikke bruine lijnen stellen de grens van het grondgebied van Sloten voor, links de Hoogedijk (Haarlemmerdijk) en rechtsboven de grens met Amsterveen (Nieuwer-Amstel). Die komt overeen met de latere Goudsbloemgracht. Noord is beneden. De tekst midden boven luidt:

Ick Lucas Jansz. Sinck hebbe gemeten een stuck lant als hier onder getekent staet, streckende van den Hoogen dijk tot die tweede sloot groot benomen met de rijnlansche maete 4 mat 4 roeden 85 voeten, welverstaende 500 quadraat voeten voor een mat, 100 quadraat roeden, een hont en 144 quadraat voeten een roede sloten en wegen eens(?) soo breed als die mat(e).

terplas die achterbleef na een dijkdoorbraak. Na de reparatie van de dijk was het opvullen en egaliseren van de diep weggespoelde bodem achter de dijk te kostbaar. Dit kan daarom ook een oorzaak zijn dat de poel op die plek al bestond en dat dit juist de reden was dat de Kattensloot het vervolg van de wetering ging uitmaken. Als het bed van de gebroken dijk eveneens weggespoeld was werd achter de doorbraak een inlaagdijk gelegd; daar was de (Oude)

Links: Een reconstructie van het buitengebied van Amsterdam aan de vooravond van de Derde Uitleg (1609-1613). Als ondergrond fungeert een kaart, zoals die afgedrukt was in de stadskroniek van Commelin uit 1693. Er overheen ligt een patroon van de Rijnlandse ontginningsloten (blauw) en de oude Haarlemmerdijk (rood). De eerste blauwe sloot komt overeen met de loop van de Goudsbloemgracht, de latere Willemstraat. Dat was de grens tussen Amsterveen en Sloterdijk, dus tevens tussen de Hoogheemraadschappen Amstelland en Rijnland. De derde sloot komt overeen met de loop van de Kattensloot en de Palmgracht.

Haarlemmerdijk dan weer een treffend voorbeeld van. Tegen de braak als gevolg van een dijkdoorbraak spreekt de betrekkelijk veilige ligging ter plaatse achter een ruim buitendijks voorland met een zomerkade, in elk geval in de zestiende eeuw dat Van Deventer zijn kaart maakte.

Een vondst van historicus Fred van Kooij in het Stadsarchief bracht een aantal antwoorden maar ook weer nieuwe vragen. Lucas Sinck, die rond het begin van de Derde Uitleg (1609-1613) actief was als Stads-landmeter, verrichtte buiten die werkkring diverse opmetingen voor eigen rekening. Een daarvan was een opmeting van het gebied tussen de grens van Amstelland (Amsterveen) met Rijnland (Sloterdyck) en de Hoogendijk, voordat de stadsuitbreiding plaatsvond.

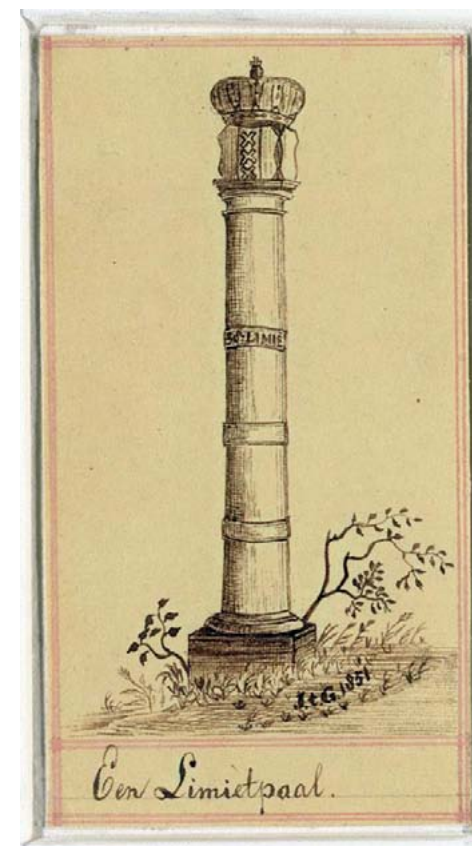
De kaart kwam terecht in het archief van het Gasthuis¹. Of het Gasthuis ook de opdrachtgever was en de opmeting bezittingen van de gezamenlijke gasthuizen betrof wordt niet duidelijk. Goed

mogelijk is dat het Gasthuis de bezittingen in kaart liet brengen in verband met de aanstaande stadsuitbreiding om daarmee de juiste compensatie te bereiken als er delen afgestaan moesten worden. De kopie die verkregen werd is te slecht om hier af te drukken, maar wel duidelijk genoeg om een reconstructie van de situatie te wagen. Die reconstructie staat op pag. 3 afgebeeld, is gedeeltelijk herleid uit omschreven situaties maar deels hypothetisch. Dat geldt bijvoorbeeld voor de loop van de Oude Haarlemmerdijk. Het enige dat we zeker weten is dat het zuidelijkste punt van die dijk ter hoogte van de Keizersgracht op de zuidoever van de Brouwersgracht lag (op de reconstructie de rode lijn).

De kaart van Sinck geeft een aantal feiten weer die niet algemeen bekend zijn. Allereerst de grens tussen Amsterveen en Sloterdijk; die wordt langs de voorlaatste weersloot vóór de Kattensloot aangegeven. In de reconstructie zou dat neerkomen op de Goudsbloemgracht, nu Willemsstraat, en zijn verlengde tot de Kostverlorenvaart. Daar begon niet alleen het rechtsgebied van Sloten maar ook dat van het Hoogheemraadschap

Links: Een gevelsteen op Palmstraat 66 herdenkt de oude naam van de gracht. Maar hoe denkt de maker dat een braak er uitziet?

Rechts: Een historiserende voorstelling van de vroegste limietpalen.

1 Gasthuisarchief, No.130, fdk 2015, fiche 1471-1

Rijnland, dat bovendien de hele zeewering Haarlemmer-, Hoogen- en Spaarndammerdijk vanaf het Singel tot het Spaarne in eigendom en onder beheer had. Dat wil zeggen dat de waterlopen op de kaart die blauw gekleurd zijn in Rijnland lagen. De Braeck staat duidelijk op de kaart aangegeven, aan het eind van wat op de kaart “die Wetering” heet en de tweede sloot na de grens is. Dat komt overeen met de Kattensloot en diens verlengde in de Derde Uitleg, de Palmgracht. De Braeck heet op de kaart “Die Colck op de Drayboom”. Wat een drayboom is weten we: daar stond de limietpaal die de 100-gaardengrens van Amsterdams “vrijheid” markeerde. Elders op de kaart staat dat nog eens vermeld: “...aen de haerlemer dyck staet die weg pael”. Minder duidelijk is aangegeven wat er allemaal tussen de Braeck en de Haarlemmerdijk gebeurde.

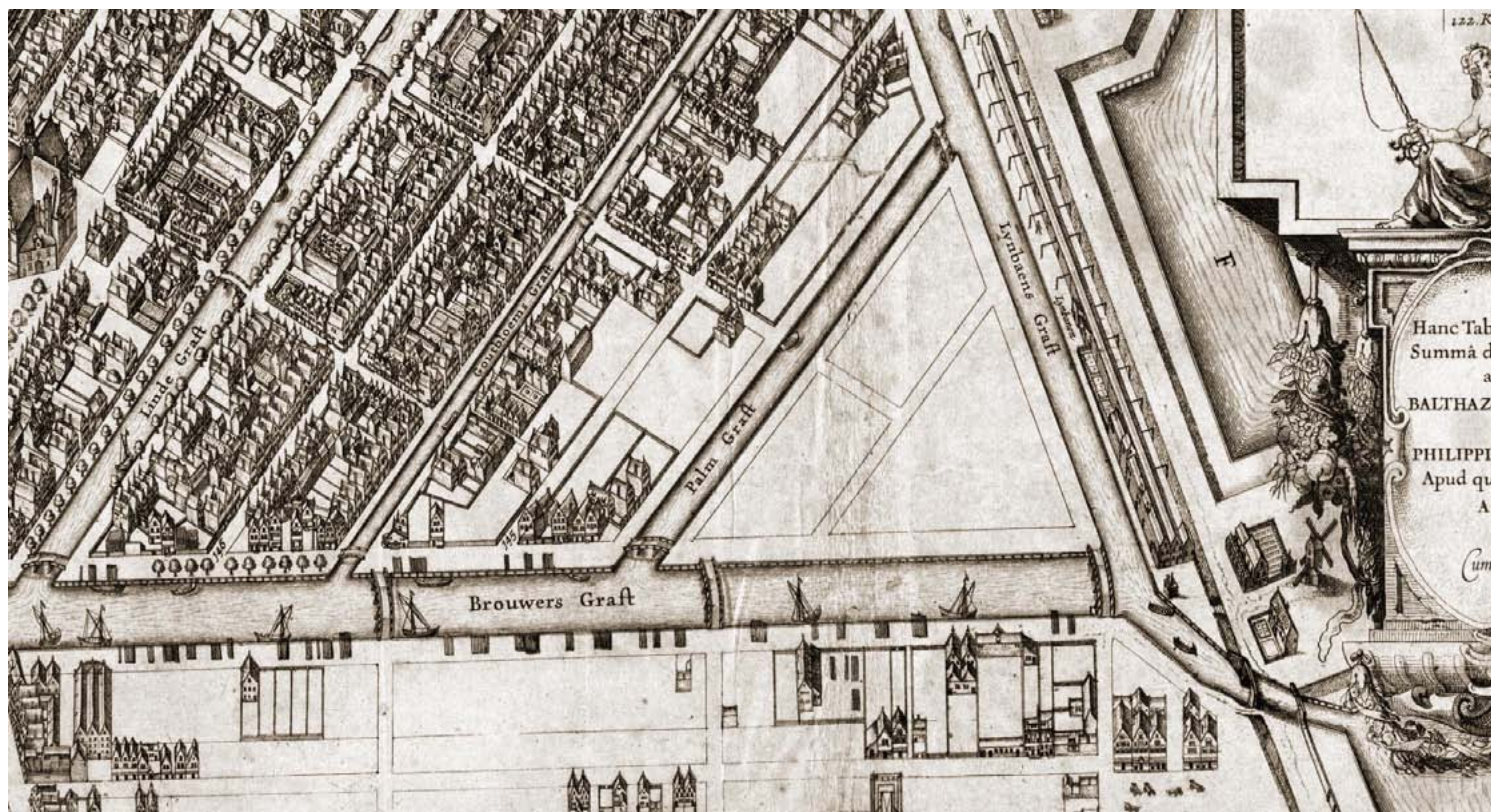
Daar lijkt de wetering niet tot de dijksloot door te lopen, maar wel is duidelijk dat de Braeck zo groot is dat hij contact maakt met de volgende sloot westwaarts, wat neer zou komen op ruim 100 meter verder. Of dit voor de volgende sloot oostwaarts ook geldt, zoals op de reconstructie is aangegeven, is niet te zien op Sincks kaart en daarom hypothetisch. De gedeeltelijk aangegeven oeverlijn maakt het wel waarschijnlijk. Op het ontstane eilandje staat bebouwing, ook bij Jacob van Deventer. Of de loop van de vroegste uitloop van de Kostverlorenwetering door de Hoogendijk langs de huidige De Wittenkade gezien moet worden of langs de duidelijk aanwezige scheisloot, die naar de rand van de kaart loopt, blijft giswerk.

Kostelijk is nog dat Sinck de maten van opgemeten gronden op gebied van Amstelland in *Aemsterveense maet* opgeeft en die op

Boven: Tot de uitvinding van de Hollandse cirkel (1610) was hoekmeting nog tamelijk primitief. Deze afbeelding stamt uit dezelfde tijd dat Van Deventer zijn kaart maakte.

Links: De Palmgracht voor de demping in 1895. Nadat de Raad besloten had de Palm- en Lindengracht te dempen verbeterde de doorstroming in de grachten door het stoomgemaal in Zeeburg. Dempnen was niet meer nodig maar werd doorgezet omdat het nu eenmaal een Raadsbesluit was.

De foto links is gezien vanaf de Brouwersgracht, die op de omslag er naar toe.

Sloterdijs gebied in *Rijnlandsche maete*. Zoals misschien bekend verschilden die nogal. Een Rijnlandse voet meet 31,4 cm, de Stichtse voet, die naar aangenomen mag worden in Amstelland gehanteerd werd 26,8 cm en de Amsterdamse voet 28,3 cm.

Het lijkt me duidelijk dat tussen 1437 en 1612 de Kattensloot tot de belangrijkste afwatering van de Kostverlorenwetering werd en daardoor veel breder werd dan de overige parallel lopende ontginningsloten. Behalve dat de Palmgracht nog lang de Nieuwe Braek

Boven: Balthasar Florisz van Berckenrode liep in 1625 wat op de zaken vooruit. Toen hij zijn kaart maakte was de noordelijkste driehoek van de Jordaan nog een grote waterplas..., de Braeck of de Nieuwe Braek.

genoemd werd is dit de oorzaak dat de Palmgracht ook wel eens als de Wetering door het leven ging, alhoewel die naam dus uit de pre-stedelijke tijd stamde.

Op de stadskaart van Balthasar Florisz van Berckenrode (links) zien we de Palmgracht in 1625 al keurig gerooid en afgestoken, terwijl we nu weten dat de uitloop van de sloot – die tot Palmgracht zou worden – nog tientallen jaren een braek was. Om dat te onderstrepen blijkt uit de archieven dat in 1630 die braek nog bestond. Toen werd de grond om de braek namelijk als vestigingsplaats toegewezen aan de leerlooiers², die de grondprijzen langs de Looiersgracht en -straten te hoog vonden.

De vroedschap deed dit niet zo maar; de waarde van de rest van de grond in dat deel van de Jordaan zou nog eens extra onder druk komen te staan, omdat leerlooiers vanwege de stank niet de prettigste burens waren. Het gros van de grond aldaar behoorde echter niet de stad maar aan speculanten als Oetgens, waar de vroedschap nog een appeltje mee te schillen had. Al doende werd ook die grond minder waard! Zoals ik in een ander artikel aanstipte kwam de stad in 1625 pas tot een vergelijk met de erven Oetgens en werd in 1648 een uitgiftekaart van de afrooiing van de Driehoekstraat

Frans Hendriksz Oetgens, zijn schoonzoon Barthold Cromhout en nog wat slimmeriken hadden de stedelijke schatkist een loer gedraaid door hun speculatie met gronden op de buitendijkse grond waar de Westelijke eilanden en Haarlemmerdijk moesten komen.

De Jordaan en de eilanden lagen buiten de stadsvrijheid, die maar tot ongeveer de Prinsengracht reikte. De stad was door het octrooi van 1609 gehouden om eigenaren van onteigende gronden buiten de stadsvrijheid – en de bouwsels daarop – behoorlijk schadeloos te stellen. Daartoe was in 1609 ook getaxeerd, maar aansluitend wachtte de stad tot 1613 met de start van de uitleg. De eigenaren meenden nu dat de grond intussen meer waard was geworden en dat er ook hier en daar bijgebouwd was. In het octrooi stond immers dat het moment van onteigening maatgevend was?

De stad werd door de eigen haast geforceerd op hun vorderingen in te gaan. Bij de eilanden, doordat men in tijdnood kwam bij de aanleg van de Nieuwe Waal en bij de Haarlemmerdijk door het verplaatsen van de dijk naar een noordelijker plek. De oude dijk mocht van Rijnland niet eerder geslecht mocht worden dan nadat de nieuwe tien jaar “gezet” was.

De vroedschap benoemde een commissie onder leiding van oud-burgemeester C.P.Hoof (de vader van P.C.) die tevergeefs

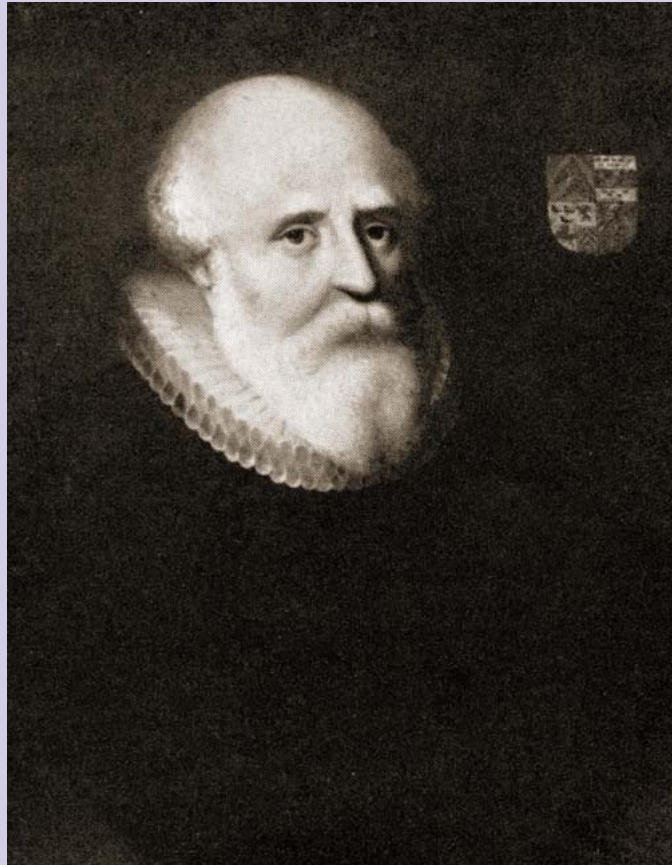
onderhandelde met Oetgens c.s. Het maakte Hooft furieus dat deze vroedschapsleden, die diverse keren zelfs tot burgemeester benoemd waren, hun voorkennis misbruikten om zich te verrijken met het speculatief opkopen van land buiten de stad, dat binnen afzienbare

tijd binnen de stad zou komen te liggen. Uiteindelijk gaven de speculanten ietsje toe, maar het kostte de stad toch beduidend meer dan in 1609 getaxeerd was.

Door gebrek aan vraag kon de woningbouw in de Jordaan echter makkelijk wachten en zo geschiedde. Zo bleven na 1613 in de Jordaan veel plekken onbebouwd, waaronder de driehoek. Pas ver na de dood van Oetgens in 1625 wist de stad tot een vergelijk te komen met de erven en niet eerder dan in 1648 werd een uitgiftekaart van de afrooiing van de Driehoekstraat gepubliceerd. Niet alle percelen werden verkocht; de stad hield de noordelijkste punt voor zichzelf, waar de stads-korenpakhuizen en een arsenaal kwamen. Opvallend is dat door het met een schone lei beginnen aan dit buurtje, dat vrij is gebleven van gangen en sloppen, waarvan er in de rest van de Jordaan honderden waren.

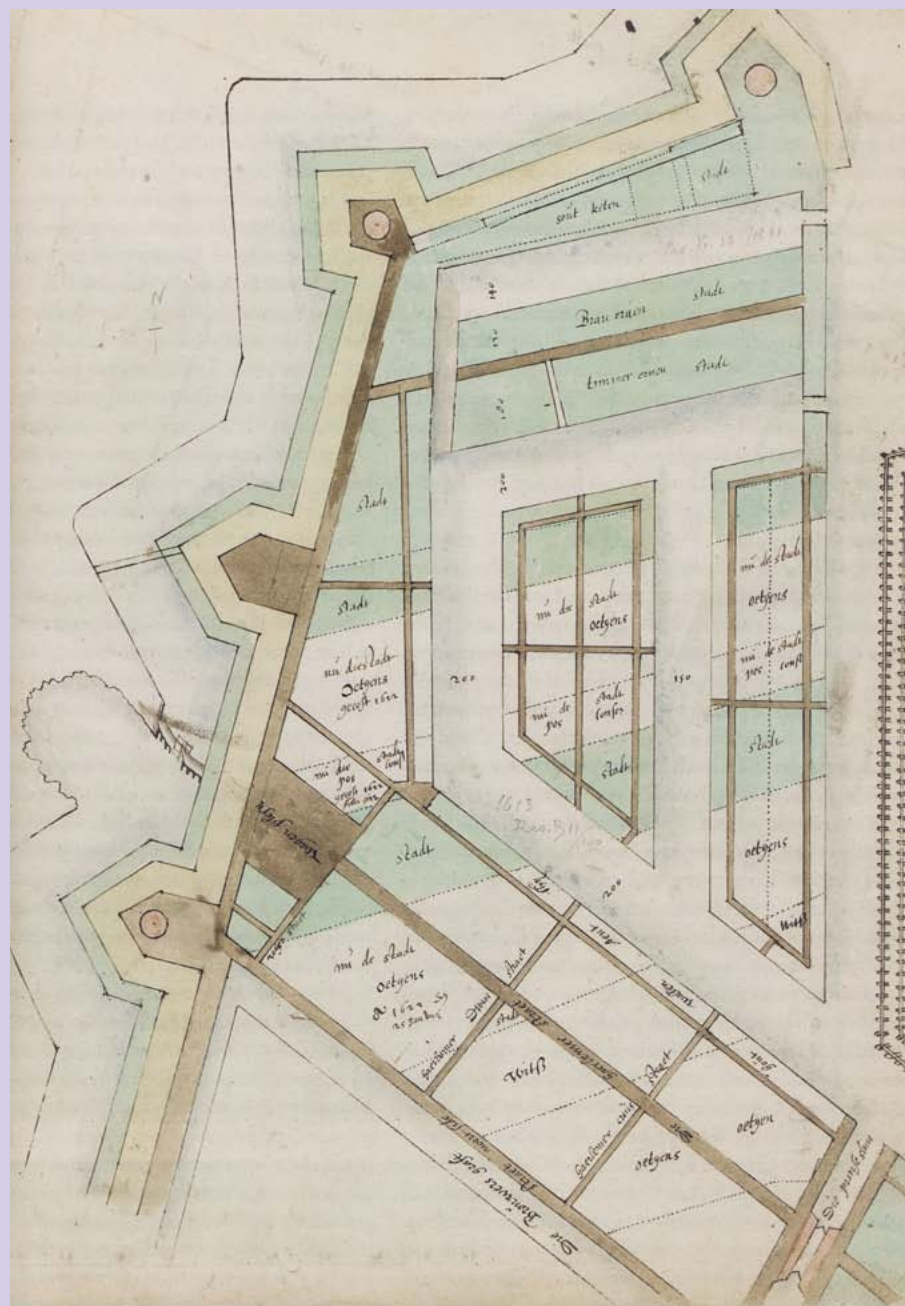
Niet alleen liet de stad Oetgens met zijn voorlopig waardeloze grond zitten, ook bij

zijn bezittingen in de rest van de Jordaan maakte men het hem zo moeilijk als maar mogelijk was. Waar de vroedschap de oude en

Frans Hendriksz Oetgens (1558-1625) werd door ex-burgemeester C.P. Hooft verantwoordelijk gehouden voor de vertraging en extra kosten van de Derde Uitleg.

nieuwe bewoners zeer coulant tegemoet trad werd Oetgens en andere speculanten het vuur aan de schenen gelegd. Nagenoeg geen bestaand huis, dat na 1613 in de Jordaan terecht was gekomen, stond keurig in de nieuw uitgezette rooilijnen en menig huis moest “verrold” worden. De fabrieksmeester was heel welwillend om de kleine houten huisjes van minder draagkrachtigen even op hun plaats te zetten of deed dat voor een luttel bedrag als de eigenaar wat meer kon missen. Maatwerk noemde men dat! Zo niet met bouwsels van speculanten. Die werden gesommeerd hun huis te verplaatsen of kopers van die huizen moesten dat onmiddellijk doen bij de koop. Dat maakte de betreffende huizen een stuk minder aantrekkelijk en dat was de zoete wraak voor de schandalige houding van Oetgens c.s.

Deze speculanten hadden niet alleen in de toekomstige Jordaan grond opgekocht. Ook buiten de Haarlemmerdijk hadden zijn hun slag geslagen, wat de ontwikkeling van de Westelijke Eilanden ernstig vertraagde, net als de noordelijke Jordaan. Omdat de uitvoering daarvan van groot belang voor de verdediging van de stad was duurde het daar minder lang voor de zaken afgerond waren. In 1625, na het overlijden van Frans Hendriksz kwam de stad tot een vergelijk met de erven en kon gestart worden aan de uitvoering van de eilanden. Zoals we eerder zagen duurde dat van de Driehoekstraat e.o. iets langer.

Op deze opmetingskaart van Lucas Sinck van 1610 is alleen het groen gemarkeerde gebied in eigendom van de stad. De rest is van particulieren die daarmee profijtelijke winsten dachten te behalen. Dat lukte ook aardig.

gepubliceerd. In 1647 eindelijk dempte het stadsbestuur de Nieuwe Braeck en voltooide de uitleg van de noordelijke Jordaan. Dit betrof beslist niet alleen de punt voor de Driehoekstraten, maar ook moest de Palmgracht en de Palmstraat ‘afgemaakt’ worden tot de Brouwersgracht³.

De uiterste punt van de driehoek reserveerde de stad voor eigen opslag. Hier kwamen de Stads Korenhuizen (aan de Brouwersgracht) en het Artillerie-arsenaal (aan de Lijnbaansgracht; zie afbeelding hierboven). Opvallend is dat door het met een schone lei beginnen aan dit buurtje, dat vrij is gebleven van gangen en sloppen, waarvan er in de rest van de Jordaan honderden waren. Alleen aan de

Links en onder: De stad Amsterdam reserveerde de hele noordelijkste punt boven de Driehoekstraten voor eigen gebruik. Daar kwamen een arsenaal (wapen- en munitiedepot) en de stads-korenpakhuisen. Ook al was in 1648 de Tachtigjarige Oorlog voorbij, rustig was het nog lang niet in het land.

zuidoever van de Palmgracht zijn of waren gangen te vinden, op de noordoever niet.

Direct in 1648 werden drie hofjes gesticht in de driehoek: het Raepenhofje en vlak daar naast het Bosschehofje aan de Palmgracht en het Ockershofje in de Kromme Palmstraat. Dat laatste hofje bestaat niet meer, de beide eersten nog wel. Met de twee hofjes op de Palmgracht ging het niet van een leien dakje. Op het Raepenhofje woonden twaalf protestantse weduwen en op het Bosschehofje acht doopsgezinden. Bovendien had het Raepenhofje een reglement en het Bossche niet. Alles bij elkaar reden genoeg voor een hoge schutting tussen beide hofjes. Vandaag gaat het er iets gemoedelijker aan

³ Resolutiën Vroedschap 18, fol. 67~ en 125~. De verkoping van de erven is geboekt in Thes. Ordinaris No. 156, fol. 219 vv. De bijbehorende kaart wordt bewaard in de Topografische Atlas in het Gemeentearchief.

toe en is de schutting vervangen door een lage heg. Nog tot in de twintigste eeuw werd de Palmgracht ook de Nieuwe Braak of ook wel Wetering genoemd. De laatste naam dan omdat de Palmgracht ooit de uitloop van de Kostverlorenwetering was.

In 1895 werd de Palmgracht gedempt, volledig overbodig. De gracht zag er netjes uit, goede huizen van vaak ondernemers. De gemeenteraad vond echter de kosten van een broodnodige opknapbeurt van de houten beschoeiing zonde van het geld en besloot te dempen. Gelijktijdig kon dan riolering aangelegd worden, ook al was dat in totaal duurder. Verweer van aanwonenden mocht niet baten.

Vanaf 1949 raakte de Driehoekstraat bekend als het podium voor het Jordaanfestival en de coulisse van de jaarlijkse kermis op de Palmgracht.

Bronnen: Dr. L.Jansen, *De Derde Vergroting van Amsterdam*, in *Amstelodamum*, Jb.52, p.42 e.v. (1960)
H.B. (Brugmans), *Cornelis Pietersz. Hooft*, in *Amstelodamum*, Mb.05, p.65-67 (1918)
J.E.Abrahamse, *De Grote Uitleg van Amsterdam*, Toth, 2010
Beeldbank Stadsarchief Amsterdam

Boven: De Driehoekstraat een eeuw geleden.

Links: Op de Palmgracht bevinden zich naast elkaar de ingangen van het Raepenhofje (poortje links) en het Bosschehofje (deur rechts).

Roemruchte bewoners van de Driehoekstraat

Rond de eeuwwisseling van negentiende naar twintigste eeuw woonde op de nummers 16 en 18 een hele familie Wagenaar die zich met inbraken bezig hield. Een weduwe of ongetrouwde vrouw met twee zoons en een dochter. In de nacht van 15 op 16 maart 1905 werden de gebroeders Jean en Fritz Wagenaar van hun bed gelicht op verdenking van o.a. een inbraak in een goudsmidse in de Amstelstraat, waarbij een aanzienlijke hoeveelheid goud, zilver en juwelen buitgemaakt werd. Een klein deel van de buit vond men in de zoom van de kleding van de weduwe F.F.E.W. Wagenaar terug, maar er miste nog het nodige. Uit de broers was geen woord los te krijgen. Bij huiszoeking vond de politie grote hoeveelheden gestolen goederen die bij karrenvrachten afgevoerd werden. Bij die huiszoeking vond men ook een sleutel die paste op de voordeur van de in 1904 in de Driekoningenstraat vermoorde weduwe Cerlijn. Daardoor werden de broers ook nog in verband gebracht met die moord, maar hoe dat uitging is niet duidelijk. Ze hielden de kaken stijf op elkaar en vertelden alleen vooraf goed afgesproken en ingestudeerde verhalen. De broers verdwenen voor langere tijd, respectievelijk 4 en 6 jaar in de gevangenis en de weduwe en een zuster A.W. Wagenaar van de broers werden veroordeeld voor heling. De woningen werden opnieuw verhuurd en een der verdiepingen werd aan een schoorsteenveger verhuurd. Die hield op zolder kippen die, zoals kippen eigen is, peuterden aan alles wat los en vast zat om te kijken of het eetbaar was. Zo pikten zij een plak kalk uit de muur waarachter een kartonnen doos met de rest van de buit te voorschijn kwam. Eind goed, al goed, behalve voor de familie Wagenaar.

De beroemdste bewoner van de Driehoekstraat was ongetwijfeld Hendrik van Essen, de zoon van de populaire bootsman van de Utrechtse roeivereniging Triton. Het gaat hierbij om vader en zoon Van Essen met dezelfde voornaam. Vader Van Essen (1854-1926) werd in 1882 bij Triton aangesteld als bootsman. Toen hij in 1923 met pensioen ging richtte Triton het Van Essenfonds op om de oud-bootsman een enigszins onbezorgde oudedag te verschaffen. Lang heeft hij daar dus niet van kunnen genieten.

Hendrik Jr. (Hein; 1876-1955) werd in Utrecht geboren maar verhuisde in 1902 naar Amsterdam waar hij op verschillende adressen gewoond heeft, waaronder de Driehoekstraat 28 vanaf 1916. Hein deed van zich spreken. Zo haalde hij de krant door op twee minikano's over de Amstel te lopen. Hij was stukadoor en versierde zijn woning in de Driehoekstraat met decoratief pleisterwerk waardoor je je in een boomhuis waande. Ook het poortje naar het binnenplaatsje was met stucwerk versierd. Op dat binnenplaatsje had Hein een gratis

*Boven: De woonkamer van Hein van Essen was versierd met stucwerk. verder hingen aan de wanden afbeeldingen van zijn favoriete roeivereniging Triton.
Links: Het poortje naar het binnenplaatsje achter Driehoekstraat 26 was eveneens versierd met stucwerk. Er achter was een expositie van Triton-relikwieën.*

toegankelijke expositie ingericht over zijn favoriete roeivereniging Triton, met schilderijen van wedstrijden op de schuttingen. In zijn woonkamer hingen foto's en krantenartikelen over evenementen van Triton en er stond een levensgroot beeld van zijn vader in Tritontenuue, met een roeispaan in de rechterhand. De voorkeur voor roeien had hij ongetwijfeld van zijn vader overgenomen; vanaf zijn twaalfde was hij bezeten van roeien en hij werd een der trouwste supporters van roeivereniging Triton.

IN DE „TRITON-KAMER”. — De heer Hendrik van Essen heeft in de Driehoekstraat te A een merkwaardig, gratis te bezichtigen „Triton”-museum ingericht, dat tal van unieke betrekking hebbend op de Utrechtsche Studenten Roeivereniging en op de roeisport in meen, bevat. Op 5 Oct. bestaat „Triton” 60 jaar. De heer van Essen maakt 400 gipsen jubileum-insignes.

Boven en links de Triton-kamer van Hein van Essen in de Driehoekstraat. Het levensgrote beeld stelt zijn vader voor. De krantenfoto laat Hein zien bij de productie van souvenirs: o.a. 'n replica van door Triton gewonnen medaille in gips.

De firma Beerthuis was een bedrijf van alleskunnere, dat diverse soorten karweitjes in de stad aannam. Het personeel werd op pad gestuurd met een 'klussenbus', bestaande uit een gesloten, bruin geschilderde gereedschapskar die steeds door een ezel getrokken werd. Beerthuis woonde op de Eilanden maar de werkplaats en stalling voor karren en ezels waren in de Driehoekstraat. De karren waren ingericht naar de specialiteit van de begeleidende handwerksman. Beroemd of berucht waren de putjesscheppers die een rioolreinigingsservice pur sang bemanden en zinkputten leegden en afvoeren weer gangbaar maakten. Ezelin Floortje werd een bekende verschijning in de stad.

't Jordaanfestival is voor 't eerst georganiseerd in 1949. Het ging gepaard met een Jordaan cabaret en een kermis op de Palmgracht. In de Driehoekstraat was een podium en in de beginperiode werd op straat een zaaltje geïmproviseerd

Theo Bakker's Domein

Op deze site vindt u makkelijk leesbare maar toch informatieve verhalen over de ontstaansgeschiedenis van Amsterdam. Ze zijn onderverdeeld in rubrieken als Middeleeuwen, godsdiensten, nijverheid en handel, transport, openbaar vervoer, haven, watermanagement, stadsuitleg, annexaties, verkeersdoorbraken, chroniquers en allerlei andere zaken.

Klik hier voor een overzicht van alle PDF's op deze site

